

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἑνῆκόσα καὶ δεκαεπτὰ,
κλέη Ρωμηροσύνης ἀληθῶς σεπτὰ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προξέμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνο—ὅ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν αὶ μ ὀ ν ο.
Γὰρ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾶ γ κ α καὶ σ τ ὸ χ ἑ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Σεπτεμβρίου δεκάξῃ,
δυνατὸς παρὰς θὰ φέξῃ.

Χίλια καὶ τέσσερα καὶ τετρακόσα,
καὶ πάλιν μαίνονται στέματα τόσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας γέτος σκέτος.**

Α.

Φ.—Τρεῖς μεγάλας ἐπετεῖους σήμερον πανηγυρίζω
μέσα στήν βοήν τοῦ κόσμου,
καὶ τραγούδια μοναχός μου
πατριωτικὰ σφυρίζω.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πολέμου
ἐπιστρέφω, φίλτατέ μου,
σὲ καιροὺς καὶ χρόνους ἄλλους.

Ἐνθυμοῦμ' ἐπαναστάσεις,
συλλαλητηρίων δράσεις,
καὶ παληῶν κομμάτων σάλους.

Μὲ τρανὴ Λαοῦ λαλιὰ
σαρωθήκανε τὰ δόλια,
ποῦχαν μὲ τὴν τῶν δουλειᾶ
νὰ χορεύουν μὲ βιολιὰ
στῆς Ἀρχῆς τὰ περιβόλια.

Τότε σ' τοὺς καιροὺς ἐκείνους τῆς παληᾶς πολιτικῆς
ὅποιος εἶχε, Περικλέτο, καὶ ἓνα κόκκον ἠθικῆς,
ἐνομιζέτο κουτὸς
καὶ καθ' ὅλα περιττός.

Περικλέτο μου τσολιᾶ,
τὰ θυμῶσαι τὰ παληά,

ποῦ σὰν βλάκας με πατέντα
ἔχαφτες ὅτ'α Παρλαμέντα
κάθε κουτουροῦ κουβέντα;

Τὰ θυμάσαι;... προσπαθοῦσες ὅτ'οὺς καιροὺς τοὺς
νᾶχης κάπως ἡθικὴ, [ἀνηθίκους
κι' ἀποφεύγων τοὺς πιθήκους
ἔμενες χωρὶς βρακί.

Εἶγες γνῶσι καὶ μαλά;
ἐτρωγόπινες καλὰ
ὅτ'ων Ρωμηῶν τὸ Βιλαέτι.

Κι' ἐξυμνεῖτο περισσῶς
μόν' ὁ Μόσχος ὁ χρυσὸς
καὶ τὰ θάνατο ρουσφέτι.

Ὅτ'α μακάρια τὰ χρόνια
τρώγαμε καὶ μακαρόνια,
καὶ πάντ' πετύχαμε.

Ἀφθονα τὰ φαγητά μας,
μὰ γὰρ τὴν γυμνότητά μας
σκέπασμα δὲν εἶχαμε.

Δὲν μᾶς ἔλειπε φαγί,
εὗρισκες κι' αὐτὸ τὸ γάλα
τοῦ πουλιοῦ, χοντροκεφάλ'α.

Κι' ἔλερνες τὴν ἐκλογὴ
μὲ καμπόσαις κουμπουριαῖς
καὶ καμπόσαις κουμπουριαῖς.

Γὰρ τὸν κάθε πατριώτη
πάντα γλέντι, φαγοπότι,
πατριωτικὸ τσουμποῦσι.

Καὶ μὲς ὁ τοῦ ζουρνᾶ τοὺς ἤχους
ἐνωτίζεσο καὶ στίχους
καθενὸς Μυριανθούση.

Γὰρ καὶ γκοῦπ τὸ τουμπιλέκι
κι' ἔφοδος ὅτ'ο Κεντρικό,
μόνο σὺ, ντεληφυσέκη,
ποῦκανε τὸν ἡθικό.

Μόνο σὺ δὲν εἶχες σχέσι
μὲ τοῦ κράτους τὸ Ταμεῖο,
μήτε σοῦ διναν μιὰ θέσι
μέσα σὲ Πτωχοκομεῖο.

Ὅλο γλέντι κι' ἔξω νοῦς,
καὶ μ' εὐγένεια καὶ χάρι
ἔμπρὸς ὅτ'οὺς ἔξω τοὺς τρανοὺς
πάντα δίσκος διακοιάρη.

Τούτος δύναις μας μόνι,
τὼν σαρανταδρὸ κανόνι,
καὶ τουφέκι καὶ σπαθί.

Κι' ἔλεγαν αὐτὰ κι' ἐκεῖνοι
ὅτ' ἐν γενναία Ρωμηοσύνη:
φτοῦ της νὰ μὴ βασκαθῇ.

Ἐπιδόουσε μὲ φρενάκη
κάθε παστρικὸ τσανάκι
ὅτ' ἐν πολιτικὴ κονίστρα.

Κι' εἶχε παρασήμων πλῆθος
κάθε φαταούλα στήθος
ὅπως καὶ τὴν Ὀθωνίστρα.

Μὰ κι' ἐγὼ τῆς ἐποχῆς
τῆς ἀλυσμονήτου θρέμμα
ἔζησα πανευτυχῆς
κι' ἐμεγάλωσα ὅτ'ο ψέμμα.

Κι' ὅσα χρόνια κι' ἂν περάσουν,
ὅσον οἱ Ρωμηοὶ κι' ἂν δράσουν,
ὅσα στέφαν' ἂν φορέσης
ἀπὸ δάφνη καὶ μυρτιά,
μὰ ποτὲ δὲν θὰ μ' ὀρέσης
νὰ ξεχῶς της τὴν ψευτιά.

Κι' ἂν εὐρίσκετο καὶ κάποιος τὴν ἀλήθεια νὰ τοὺς πῇ
τοῦ φωνάζανε: ντροπή,
καὶ τὸν ἔπερναν ὁ χέρι καὶ τοῦ δίνανε μυτιαῖς,
καὶ ντρεπότανε κι' ἐκεῖνος σὰν δὲν ἔλεγε ψευτιάς.

Ὅτ'ων Σωτήρων τὴν Ἑλλάδα,
τὴν παλῆν ψευτοφυλλάδα,
ποῦ μοιτιζοῦρωνε χαρτιά.

Πέρασα μὲ παραμύθια,
δυστυχῆς μὲ τὴν ἀλήθεια,
κι' εὐτυχῆς μὲ τὴν ψευτιά.

Ἐτρώγε μουντζὰ καὶ βροσιὰ
ἐκεῖνος, γλεμπονιάρη,
ποῦ πῆγαινε ὅτ' ἐν Ἐκκλησίᾳ
χωρὶς ψευτιάς τροπάρη.

Μὲ ψέμμα φιλολοίδωρο,
ποῦ κοβε σὰν μαχαίρη,
ἔπερναν τάντιδωρο
ἀπ' τοῦ παπᾶ τὸ χέρι.

Ἐγέρασα, μωρὲ παιδιὰ, χρόνια καὶ χρόνια ψεύτης,
καὶ τώρα ντρεπόμαι κι' ἐγὼ
ποῦ δὲν κατώρθωσά νὰ βῶ
καὶ τιμημένος κλέφτης.

Ἐγέρασα, ὅτ'α ψέμματα, καὶ τὴν ἀποσταμένον,
κι' ἀπὸ ψευτιάς καὶ μόμολαις Σωτήρων φουσκωμέ-
ἀκόμη θέλω ψέμματα νὰ κόβω καὶ νὰ ράβω [νος,
καὶ ὅσους τέτοια κόβουνε νὰ ξεφωνίζω μπράβο.

Ἐγέρασα, μωρὲ παιδιὰ, καὶ τώρα μετανοιῶ,
ποῦ ξένο δὲν ἔβανισα κι' ὁμογενὴ Βαρῶνο.
Τρισευτυχῆς, ποῦ γέρασαν
μὲ μυρωδάτα χνώτα,
καὶ χορτασμένοι πέρασαν
παντοῖα καθεστῶτα.

Ἐγέρασα, μωρὲ παιδιὰ, μὲ κατὶ βλακεντίους,
ποῦ σὰν κουτοὶ δὲν ἔκαναν ψευτιά καὶ τὴν ἀλήθεια,
κι' ἐνῶ γιορτάζουν σήμερα μεγάλας ἐπετείους
μὲ παρακλήσεις ἐπαυτῶν μπάμπες καὶ κολοκύθια.

B.

Π. — Τρεῖς ἐπετείους σήμερα κι' ἐγὼ πανηγυρίζω
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ γυρίζω.

Νέας αὐγῆς ἀνατολή,
κι' εἶδα κι' ἐγὼ, βρὲ Φασουλῇ,
καὶ τόσοι πατριῶται.

Πῶς ἔπαιναν ἐγκώμια,
πῶς ἔλειπαν προνόμια
προνομιούχων τότε.

Ἐτρέχαμε κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ φωνάζοντας βοήθεια,
καὶ ξεφυτρώνανε γιατροὶ πολλῆς σπουδῆς καὶ γνώ-
σεως,
κι' ἂν δὲν ἐτρώγαμε πολλὰ σὰν τώρα κολοκύθια,
ἀλλὰ περνούσαμε καιροὺς ἀποκολοκυνθώσεως.

Τότε τὸ πολυκέφαλον ἐπολεμήθη τέρας,
κι' ἐφώτισε Σωτήριον
λαοὺ συλλαλητήριον
ὁ δίσκος τῆς ἡμέρας.

Μεγάλα ξεφαντώματα,
κεφάλια σηκωμένα,
παλιάνων ἀναρρώσεις.

Ὅπως καὶ πρὶν τὰ χρόνια
δὲν τρώγαμε ἀν κανένα
σὺν κεφαλῇ Μεδοῦσης.

Κι' ἀρχὴν ἐπινίκεια
κόσμος νὰ τραγουδῇ
ὅτ' ἐκεῖνο τὸ Γουδί.

Κι' ἔβλεπε μορφολόγια
μεγάλα νὰ μορφαίνουν,
νὰ φεύγουν, νὰ λουφάζουν.

Ἄς μὴν ξεχνᾷ κανεῖς,
καὶ σὺ μὴ λησιμονῆς,
μὰ πάντοτ' ἐνθυμοῦ.

Τί φόβο' πῆραν τότε
κομμάτων πατριῶται
καὶ καθεμιά μαῖμοῦ.

Ἦτο μεγάλ' ἡ λύπη
καὶ ὁ πόνος κάθε φάρας,
καὶ ἐπέφτανε τὰ λίπη
κάθε τρανῆς λαπάρας.

Σὰν ἄκουσαν ταμποῦρλα
ἐπαναστατικά
καὶ διεγερτικά.

Τότε τοὺς ἦλθε μοῦρλα,
τοὺς ἦλθαν πυρετοί,
τοὺς πῆγε ριπιτί.

Τότε κάθε φευδάρχης ὅπως πρὶν δὲν ἐξυμνεῖτο,
πάει τὸ κουβαρνταλήκι,
καὶ δὲν νόμιζε κανέναν πῶς αὐτὸς ὁ τόπος ἦτο
τοῦ πατέρα του τσιφλίκι.

Πᾶνε πονηριαῖς καὶ δόλοι,
καὶ σωφρόνως εἶπαν ὅλοι
πῶς θὰ βάλουν πλέον παῦλα
στὰ κομματικά τὰ φαῦλα.

Πῶς κανέναν δὲν θὰ θέλῃ
μὲ συναλλαγαῖς νὰ δράσῃ,
καὶ χριστιανὰ τὰ τέλη
τῆς ζωῆς του θὰ περάσῃ.

Λύτρωσις Φασουλῆ,
καὶ μάτς καὶ μοῦτς φιλι
μὲ κάθε συμπολίτη.

Καὶ τότε, καθὼς ξέρεις,
μᾶς ἦλθε καὶ ὁ Λευτέρης
ἀπὸ τὸν Ψηλορείτη.

Κι' ἔτρεξαν στὸν νέοφερτο μὲ καρδιοκτύπι τόσοι
καὶ ἤχησαν ὕμνοι περισσοί,
καὶ τότε φώναξες καὶ σὺ:
αὐτὸς Λευτέρης λέγεται καὶ θὰ μᾶς λευθερώσῃ.

Γ'.

Φ.— Κι' ἐγὼ τότε, παρλαπίπα,
σὲ καμπόσους φίλους εἶπα:

Τοῦτος, ποῦρχετ' ἐδῶ πέρα,
καὶ εἶναι τώρα λατρευτὸς
καὶ γεραίρετ' ἐν τοῖς πρώτοις.

Βάζω στοίχημα μὴ ἄ' μέρα
πῶς θὰ βαπτισθῇ καὶ αὐτὸς
τρισκατάρατος προδότης.

Τέτοια τότε μοῦπαν καὶ ἄλλοι,
καὶ ἐπιστράτευσις μεγάλη
ἐξωντάνεψε τὸ Γένος
καὶ ἄρπαξε σπαθὶ μὲ σθένος.

Κι' ἡ βροντὴ διπλῶν πολέμων
συνεκλόνησε τὸν Αἶμον,
καὶ ἐπετάξανε παιδιὰ σὲ βουνὰ καὶ σὲ λαγκάδια
καὶ ἐπλημύρησαν μὲ φῶς ἀτελείωτα σκοτάδια.

Καὶ λευκοφόραις λευθεριαῖς
ξανασκορποῦσαν βέργια,
καὶ αἱμάτωσαν παλληκαριαῖς
τὰ χρώματά μας τάγια.

Τί' περηφάνειαις τότε καὶ τί τιμαῖς ἐκείναις,
τί δάφναις, τί μυρσίναις!
Βρόντησαν καὶ ἡ λαχτάραις τῶν σκλάβων ἡ κορφαῖς
σὰν εἶδαν τὴν γαλάζια πῶς ἄστραφτε καὶ ἐβρόντα,
καὶ ἐκείνων τῶν ἀρχαίων Ὀλύμπων ἡ κορφαῖς
ἀπὸ σαράντα ποῦσαν ἐφάνηκαν ὀγδόντα.

Ἐβλεπες γύρω τάφους ἡρωϊκῶν Πανθέων,
καὶ ἔσβυναν μαῦραις λύπαις,
καὶ ἔφευγαν μαῦροι γῦπες,
ποῦ κρυφοτρῶν τὰ σπλάχνα μαρτύρων Προμηθέων.

Καὶ τότε ἐβόησε σκλαβιά,
καὶ κόσμος ἐτραγούδα
σὰν κύτταξε χωρὶς προβιά
τοῦ Κρούμου τὴν Ἀρχοῦδα.

Ἐκύτταξε μὲ δάκρυα καὶ ὁ Τοῦρκος ὁ γεγῆς
τὸ φέσι τοῦ στοῦ χῶμα,
μὰ τῶδε καὶ γὰρ δόλωμα σὲ κάποιαις ἐκλογαῖς
στοῦ Γούναρη τὸ κόμμα.

Τρεῖς μεγάλας ἐπετεῖους ἐσοτάζω, μὰ τὴν τρίτην,
τὴν ἀναθεματισθεῖσαν ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην,
στὴν Σκητὴν τῶν Ὀλυμπίων πρώτα θὰ τὴν ἀπαγ-
καίνομεν θὰ τὴν βάλλω μὲς στοῦ ποταμοῦ μᾶς φύλλο. [γείλω,

Εὐχόμενος εὐτυχισμένος
καὶ ἀληθεῶς ταπεινός.

Χαίρετε ὁ Καλλονιτῆς, νέος γνωστὸς μᾶς οἴκου,
εὐτύχισε νὰ νυμφευθῇ
μὲ κόρην χαριτοβοῦδη,
τὴν Εὐσταθίαν Λάσκαρη, τοῦ προσφιλοῦς μᾶς Νίκου.
Κι' ὁ Φασουλῆς τοὺς εὐχεται νὰ χροῦν αὐτὰ τὰ χρόνια
δὲς πράγματα πολέμου, οὐκ καὶ μακαρόνια.